

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

Χ ρ ι σ τ ό ς Ἀ ν έ σ τ η ! Λέξεις ἱεραὶ, φράσις θεία, λόγοι, διὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἄγγελοι ἀσπάζονται ἀλλήλους, διὰ τῶν ὁποίων οἱ πιστοὶ, ὡς διὰ Μασσωνικοῦ σημείου, ἀναγνωρίζονται, καὶ διὰ τῶν ὁποίων, ὡς διὰ συνθήματος ἀνοίγονται τοῖς ἀνθρώποις αἱ πύλαι τοῦ Παραδείσου. Αἱ δύο αὗται λέξεις περιέχουσιν ἐν ἑαυταῖς μόναις ὀλόκληρον Ποίησιν, ὀλόκληρον Φιλοσοφίαν, τὴν Ἱστορίαν ὅλου τοῦ κόσμου, τὸ παρελθόν, τὸ ἐνεστώσ, τὸ μέλλον, τὸν οὐρανὸν, τὴν γῆν, τὸν ἄδην! Διότι δι' αὐτῶν ἀναμνησκетаί τις τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ δι' αὐτοῦ τὸ Οὐράνιον ἐκείνο τῆς ἐνανθρωπίσεως τῶν παθῶν, τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λόγου δοῦμα τὴν θεῖαν τοῦ Σωτῆρος διδασκαλίαν, τὴν πρὸ τῆς Αὐτρώσεως καὶ τὴν μετ' αὐτὴν τύχην τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν Παντοδυναμίαν καὶ τὴν Ἄπειρον ἀγαθότητα τοῦ Πλάστου, τὴν ἀχαριστίαν, τὰς ἀπάτας, τὰ ἀμαρτήματα, τὰ χρέη καὶ τὰ δικαίωματα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὸ ἀνίσχυρον τοῦ ἄδου καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν ταύτην, ὁ χριστιανὸς βλέπει κατερχομένης καὶ ζωογνούσας αὐτὸν τὰς τρεῖς τοῦ οὐρανοῦ θυγατέρας, τὴν Ἐλπίδα, τὴν Πίστην, καὶ τὴν Ἀγάπην! Αἱ λέξεις αὗται εἰσὶ κραυγὴ χαρᾶς σύμπαντος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ἰδίως δὲ τῆς Ἀνατολῆς, διότι τὴν μητέρα ταύτην παντὸς ὅ,τι μέγα, ἐξελέξατο καὶ ὁ Χριστὸς ὡς πατρίδα του· ἰδίως δὲ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων, διότι αὐτῶν οἱ πρόγονοι, ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, προπαρασκεύασαν τὰ πνεύματα εἰς τὴν ἠθικὴν τοῦ Εὐαγγελίου, διότι εἰς τὴν γλώσσαν αὐτῶν ἐγράφη τοῦτο καὶ διεδόθη εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τῆς οἰκουμένης, διότι τοὺς Πατέρας αὐτῶν ἐτίμησεν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἔθνος ὁ Θεάνθρωπος, ἀνακραζάσας, ὅτε εἶδε προσερχομένους ἄνδρας Ἑλληνας — « Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου! » (Ἰωάν. ιβ'.)—Αἱ λέξεις αὗται εἰσὶ προπάντων, ἡ φωνὴ τοῦ θριάμβου τοῦ Λαοῦ, καὶ

πᾶς Χριστιανικὸς Λαὸς ὀφείλει ἵνα φέρῃ χρυσοκεντήτους τὰς λέξεις ταύτας ἐπὶ τῶν σημείων αὐτοῦ, διότι Χ ρ ι σ τ ό ς Ἀ ν έ σ τ η σημαίνει Ἀ ὸ ς Ἀ ν έ σ τ η, διότι ὁ Χριστὸς ἐκ τῆς τάξεως τοῦ λαοῦ ἐξελέξατο τοὺς γονεῖς Αὐτοῦ, διότι ὑπὲρ τοῦ Λαοῦ ἠγωνίσθη, εἰς τὸν Λαὸν ἐδίδαξεν, ἐκ τοῦ Λαοῦ ἔλαβε τοὺς Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους Αὐτοῦ, ὑπὲρ τοῦ Λαοῦ ἐσταυρώθη καὶ ἀπέθανεν, ὅπως ἐγερεθῇ καὶ συναναστήσῃ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἀναζωογονήσῃ τὸν ἐν τοῖς μνήμασι, τῆς ἀδικίας, τῆς ἀμαθείας καὶ ... τεθαμμένον λαόν.

Αἱ λέξεις λοιπὸν αὗται, τὸ παράδειγμα τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν παθόντος, σταυρωθέντος καὶ ταφέντος Λόγου, μᾶς διδάσκει, ὅτι τὸ αὐτὸ πρέπει ἵνα ἐργαζώμεθα καὶ ἡμεῖς, ὅτι ἕκαστος Χριστιανὸς ὀφείλει ἵνα συνεργῇ ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν ἀδελφῶν του, ὅτι ὁ Πλούσιος ὀφείλει ἵνα προσφέρῃ τὸν ὀβολόν του ὑπὲρ τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως τοῦ ὁμογενοῦς Λαοῦ· διότι ἄλλως ἀμαρτάνει, εἶναι ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος Χριστιανός, εἶναι ἐχθρὸς τοῦ Σωτῆρος, καὶ, μὴ λησμονήσῃ ὅτι ὑπάρχει ἡμέρα κρίσεως, ἥτις θέλει ἀναγγελθῆ διὰ τοῦ « Ἀνάστα ὁ Θεός ».

Ἀλέξανδρος Ζωηρὸς (Τσαλῶκης).

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Βαλέρου-Μαξίμου.)

Γλυκεῖα ἀνάμνησις! ὅταν δύναται νὰ εἴπῃ τις: « Κατώκησα ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην καὶ πρὶν ἢ γεννηθῶ διήλθον τὴν ἐποχὴν τῆς βρεφικῆς μου ἡλικίας εἰς τὴν αὐτὴν κοιτίδα ἔδωκα εἰς τὰ αὐτὰ πρόσωπα τὰ ὀνόματα πατρὸς καὶ μητρὸς ἤμην τὸ ἀντικείμενον τῶν αὐτῶν ἐπιθυμιῶν, τῶν αὐτῶν φροντίδων· τοιαύτην δόξαν παρέλαβον ἐκ τῶν αὐτῶν προγόνων!

Ἡ σύζυγος εἶναι προσφιλές· οἱ φίλοι, καὶ αὐτοὶ προσφιλεῖς· ἀλλ' ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀγάπη, γεννηθεῖσα μετὰ ταῦτα, δὲν δύναται νὰ καθέξῃ ποτὲ ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν τὴν θέσιν τῆς πρώτης.